

[Kirsten Lee]

Vi føler også, at sprogproblemet skal have en fornuftig løsning, som SF's ordfører var inde på. Det er problematisk, at der er 10 forskellige sprog i én skoleklasse. Generelt tror vi, at det er nødvendigt at opprioritere integrationen specielt af andengenerationsindvandrere.

Vi ser frem til den lovede redegørelse til foråret.

Glønborg (KRF):

Da jeg ved behandlingen af det tilsvarende forslag i maj fremsatte nogle principielle positive betragtninger, vil jeg indskrænke mig til at sige, at den positive holdning har vi stadig væk. Vi vil gerne gå ind i et konstruktivt udvalgsarbejde.

Birte Weiss (S):

Man skal jo sige tak for behandlingen, som jeg vil karakterisere som de gode hensigters parade. Til gengæld synes jeg ikke, der var særlig meget konkret i det.

Jeg lagde mærke til, at der var ikke en eneste af ordførerne, der nævnte penge. Jeg synes ikke, vi skal lege kispus med hinanden, men se i øjnene, at hvis vi vil løse disse opgaver, kommer det også til at koste samfundet flere penge.

Vi har med vilje ikke i vores forslag villet gøre det, er det, fordi også vi mener, at de midler, der anvendes i dag, kan anvendes bedre og med større udbytte. Men det hjælper ikke noget, hvis vi lader, som om det ikke samtidig er en opgave, som, hvis den skal løses godt og effektivt, også vil betyde større udgifter.

Jeg kom i hvert fald under denne de gode hensigters parade til at tænke på, at der er to måder, som man effektivt kan smyge sig uden om ansvaret for indvandrere på.

Den ene er den, at man gør indvandrere til syndebukke, at man giver dem skylden for samfundets fiaskoer og gør dem til hovedårsagen til arbejdsløshed, boligkøer og økonomiske skævheder. Det hørte vi gudskelov næsten ikke noget til i dag – der var en lille antydning af det i Fremskridtspartiets ordførers tale – men ellers ved vi jo godt, at det er noget af det, der indimellem føres frem i den offentlige debat.

Men der findes også en anden måde at smyge sig uden om ansvaret på. Det er ved at isolere indvandrere i en bekvem og helt uforpligtende tolerance, som lader dem i stikken ved ikke

at stille krav, ikke at udtrykke forventninger til dem. Det er det, der på godt dansk hedder at lade dem sejle deres egen sø. Man giver dem lov til at være her, men synes ikke rigtig, at de vedkommer os. Det er, som om man siger, at deres behov og deres trivsel ikke er vores bord, at det i hvert fald ikke er vores ansvar. Dertil er de for ejendommelige, og klarer de sig skidt i det danske samfund, er det sikkert, fordi de fortrækker det på den måde.

Jeg vil godt sige, at begge disse attituder er udtryk for et politisk svigt, og begge holdninger har vel til en vis grad været dominerende i den hidtidige danske indvandrerpolitik.

Det forslag, vi behandler i dag, tager for så vidt et tredje udgangspunkt. Det bygger nemlig på, at indvandrere og deres problemer kommer os ved, at vi skal stille krav til dem på præcis samme måde, som vi gør til andre borgere – ikke nødvendigvis de samme krav, men at vi skal stille krav til dem – at de har pligter og retigheder, sådan som det nu engang udtrykkes i den danske politiske mentalitet.

Jeg vil også godt sige, at arbejdet med større integration af indvandrere ikke har spor at gøre med, at samfundet vil ensrette eller forsøge at møve sig ind i indvandrernes private sfære. Det er alene dikteret af ønsket om, at de skal kunne klare sig i samfundet, undgå at blive sociale tabere og med udgangspunkt i en dansk hverdag bevare så meget af deres kulturelle særpræg, som de selv ønsker. Det er ikke vores opgave som samfund eller som politikere at gå ind i privatlivet. Det er helt deres eget ansvar.

Men der er ét hovedspørgsmål, som man ikke kommer udenom, og det er det at kunne dansk. Hvis man skal kunne klare sig i Danmark, er det nødvendigt, at man taler sproget, og det gælder både børn og voksne. Hvis man er sprogligt isoleret, bliver nysgerrigheden og lærevilligheden på forhånd kastreret. Derfor skal de tilbud, der gives indvandrere om en sproglig og praktisk introduktion til det danske samfund, være bedre, end de er i dag, og først og fremmest skal de være mere sammenhængende.

Jeg synes, der er noget absurd i, at flygtninge – som jo ikke nødvendigvis kommer til Danmark for at blive – automatisk bliver tilbudt et 18 måneders integrationsprogram, mens indvandrere – der jo er karakteriseret af, at de netop kommer for at blive, det er det, der gør dem